

ת"פ 43981/01/17 - מדינת ישראל נגד ינון בן חיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 43981-01-17 מדינת ישראל נ' בן חיים
תיק חיצוני: 417763/2010

בפני	כבוד השופט שמואל הרבסט
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ינון בן חיים

החלטה

החלטה

לפניי בקשה לביטול כתב אישום בשל התיישנות עבירות.

הסניגור טוען כי יש להורות על ביטול כתב האישום בהליך זה, מהטעם שהוגש בחלוף תקופת ההתיישנות, לאחר שכתב אישום קודם בגין אותן עבירות בוטל.

המאשימה טוענת מנגד כי כתב האישום הקודם בוטל לאחר שהנאשם לא אותר, ועם איתורו ביום 9.7.16, הוגש נגדו כתב אישום בשנית בהליך זה. ביטול כתב האישום כעת, יהא כפרס לנאשם אשר לא התייצב לדיונים ולאחר שהוצאו נגדו צווי הבאה וצווי מעצר בהליך הקודם. עוד טוענת המאשימה כי הנאשם ויתר במשתמע על טענת ההתיישנות, שכן העלה אותה רק כעבור שנה וחצי מהגשת כתב האישום.

תחילה, באשר לטענה הדיונית שהעלתה המאשימה, אציין כי על פי הוראת סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"), גם כאשר הנאשם לא טען אחת מהטענות המקדמיות לאחר תחילת המשפט, אין בכך כדי למנעו מלטעון אותן בשלב אחר של המשפט ולפיכך הנאשם לא איבד את זכותו להעלות את טענת ההתיישנות עתה.

לגופה של טענת ההתיישנות; לנאשם מיוחסות עבירות איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו ובריחה ממעצר - עבירות מסוג עוון.

סעיף 9(א) לחוק סדר הדין הפלילי קובע:

"באין הוראה אחרת לענין זה בחוק אחר, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה -

...

(3) בעון - חמש שנים".

בהמשך קובע סעיף 9(ג) לחוק סדר הדין הפלילי באילו מקרים תיעצר תקופת ההתיישנות:

"בפשע או בעון אשר תוך התקופות האמורות בסעיף קטן (א) נערכה לגביהם חקירה על פי חיקוק או הוגש כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, יתחיל מנין התקופות מיום ההליך האחרון בחקירה או מיום הגשת כתב האישום או מיום ההליך האחרון מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר".

מכאן, שבהתרחש אחד האירועים המפורטים, מתאפסת תקופת ההתיישנות ומתחיל מניינה מבראשית ושוב עומדת לרשות התביעה מלוא התקופה (בג"צ 6972/96 התנועה למען איכות השלטון נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נא(2)575).

בענייננו, הנאשם ביצע לכאורה את העבירות ביום 16.8.10, ולכן מלכתחילה, תקופת ההתיישנות בת 5 השנים צפויה הייתה לחלוף ביום 16.8.15, כפי שטען הסניגור. אלא שהדברים התפתחו בהמשך באופן המאפס את תקופת ההתיישנות, כפי שיפורט בהמשך.

ביום 10.1.12 הוגש כתב האישום הראשון נגד הנאשם בת"פ 59223-01-12. בתחילה התייצב הנאשם לדיונים שנקבעו בענייננו, אך בשלב מסוים לא הופיע עוד לדיונים והוצאו נגדו צו הבאה וצו מעצר. המאשימה לא איתרה את הנאשם גם לאחר הוצאת הצווים, וביום 23.3.14 ביטל בית המשפט את כתב האישום לבקשת המאשימה.

כאמור בסעיף 9(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, כאשר הוגש לגבי העבירות כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, יתחיל מנין תקופת ההתיישנות במועד המאוחר יותר: יום הגשת כתב האישום או יום ההליך האחרון מטעם בית המשפט.

בענייננו, ההליך האחרון מטעם בית המשפט התקיים ביום 23.3.14, אז בוטל כתב האישום, ועל כן תקופת ההתיישנות בת 5 השנים מתחילה במועד זה ומגיעה לקיצה ביום 23.3.19.

כתב האישום אשר הוגש בשנית בהליך דנן, הוגש ביום 19.1.17, בתוך תקופת ההתיישנות, ומשכך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ט, 29 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.